

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

El camp del terror

Aquesta má que 'l rega ¿de qui es?

LA SENMANA DE DIJOURS A DIJOURS

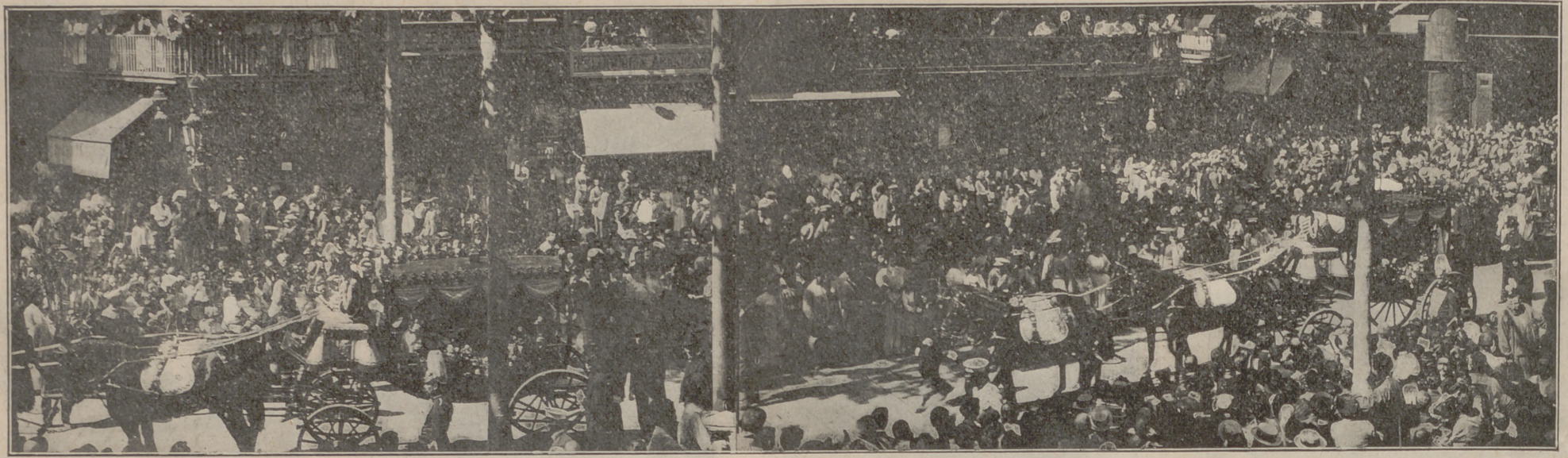
CRIDAT pels seus alts debers a Madrit, ahont la seva presència ha sigut persistentment reclamada pels candidats republicans, l'últim acte del Sr. Salmerón a Barcelona sigué 'l discurs que 'l dimars pronunciá en la gran reunió celebrada al teatro Condal.

Es difícil trobar paraules que ab la deguda exactitud donguin idea de la grandiositat que 'l meeting, convocat pera fer la presentació de la candidatura republicana, va revestir. En el públich s' hi trobava com si diguessim la sintessis del Barcelona republicà, ja que tot el partit era impossible que capigués en el teatro, y entre 'ls oradors hi havia la representació de totes las tendencias y matissos que constitueixen el formidable bloch de la Unió republicana. En quant al discurs del venerable mestre, bastará dir que fou tan eloqüent, tan marvellós com tots els

seus. El Sr. Salmerón, després de fer la presentació dels seus companys de candidatura, realisá un magistral anàlissis del régimen imperant, dirigint cops certers, implacables, contundents, als causants de la nostra ruina. La ovació que 'l públich tributá al insuperable orador, fou immensa, atronadora, delirant. Ella doná idea del gran triunfo qu' en las eleccions de demá, pesi á las intrigas y maniobras dels nostres enemics, van á conseguir á Barcelona las entussias y disciplinadas legions de la Unió Republicana.

Eloqüent manifestació del horror que l'odiós atentat del diumenge inspira al nostre poble, sigué l'acte del enterro de las pobras victimas de la bomba, germanas Rosa y Pepeta Rafá. Barcelona entera s' associá al dol y al crit de protesta que l' infame crim ha aixecat, y pot dirse que no hi ha societat, corporació ó gremi que no tingúes en el fúnebre acte la deguda representació. Figuravan en l'acompanyament y en primera línia 'ls regidors y diputats provincials republicans, y D. Nicolau Salmerón, que no volgué deixar passar

Entero de las víctimas de la bomba

Els cadavres de las infortunadas germanas Rosa y Pepeta Rafá, al atravesar el Pla de la Boquería.

(Inst. de LA CAMPANA)

la mateixa formalitat que si 's tractés d'una partida de camp ó d'una juerga ab bailarinas y toreros.

**

Topava ab un amic.

—¿Quedas contractat. Has de venir ab mí.

—¿Ahónt?

—A Cervera, á ferme coneixe del cuerpo electoral que té 'l propósit de nombrarme representant seu.

—¡Ah! Al fit' has determinat. Seré de la colla. Pots apuntarme á la llista.—

Aixís, vagant com una papallona pels carrers de la Cort, recullí 'l nebot el consentiment de mitja dotzena de coneguts, que sense ferse pregar molt se prestaren á acompanyarlo.

Y aixís succehí que una tarde la bulliciosa comitiva 's presentá á la estació y al crit de: ¡A Cervera!

pujá al tren y empenregué la marxa en direcció al districte promés per Sa Excelencia al seu aixelabrat parent.

**

Vintiquatre horas avans de la votació, quan ja la máquina electoral, perfectament montada, no esperava més que una petita senya pera comensar á funcionar, el nebot, ab un ayre tan aburrit que á tiro de ballesta se li coneixia que 'l resultat de la excursió no havia correspost á las sevas esperansas, se presentá al ministre!

—¡Hola!—va dirli 'l oncle que, atrafegat com estava, no va fixarse gayre en el seu aspecte:—¿Ja tornas á ser aquí?

—Crech que sí.

—¡Ah! ¿No ho sabs de cert?

—Crech que no.—

El ministre alsá el cap y se 'l mirá ab una mica de fixesa.

—¿Qué t' ha passat? ¿Que potser t' han apedregat els teus electors?

—No n' he vist cap en lloch d' elector.

—¿No has anat á Cervera?

—Sí, senyor que hi he anat. Fa vuyt días que no 'm dedico á altra cosa que á anar á Cervera...

—¿Y qué?

—Que en lloch saben donarme rahó de la meva candidatura ni tenen la menor noticia que hajin d' elegir diputat á un nebot d' un ministre.

—No ho entench!... Veyám, explicat, ¿ahónt has anat?

—¡A tots els Cerveras que hi ha á Espanya! Com que vosté va dirme Cervera, pero 's va olvidar de indicarme quin, he anat á Cervera de Lleyda, á Cervera del Río Alhama, á Cervera de Cuenca, á Cervera de la Cañada...

—¡Y no has anat—digné el ministre rihent—á Cervera del Pistuerga, qu' es precisament el teu districte!... ¿Oy?

—¡Oy!

—¡T' estaria bé que ara per tonto t' clavés quatre castanyas y t' deixés sense acta!—

Però no va ser aixís.

L' endemá 's verificaren las eleccions, y en efecte, tal com estava anunciat, la inmensa majoria dels electors de Cervera del Río Pistuerga, donaren el seu vot al desconegut nebot del senyor ministre.

FANTÁSTICH

ELS que á Madrid, titulantse radicals, treballan per la monarquia, procurant sembrar el desgayell en las compactas filas de la Unió republicana, han tingut una pensada macabrica.

La de recomanar al sufragi dels correligionaris la següent candidatura:

Pi y Margall, Figueras, Castelar, Villacampa, Ruiz Zorrilla.

Cinch morts ilustres.

Però que per lo mateix que viuen y viurán sempre en l' esperit de tot bon republicá, no son tan morts com els morts que han tingut la imbecilitat de proposarlos com á candidats.

Els candidats regionalistas per Barcelona, han de anar á l' aranya estira-cabells pera copar els dos llochs corresponents á las minorias.

Ja s' anuncian entre ells las més indignas trastadas. Al sardanista Cambó, especialment, se li atribueixen propósits els més desatentats, que posan de relleu la seva picardia, travessura y ambició.

El partit republicá cert que no pot intervenir en las discordias de la cosa agena, y menos quan las tals discordias resultan tan divertidas com las que han estallat en la llar perdigotayre.

Però vamos á veure: ¿no seria botxornós, que un titella com en Cambó arribés á calarse ab la representació de la ciutat de Barcelona, en el Parlament espanyol?

Vegi la direcció electoral republicana si s' decideix á emprar qualsevol dels molts medis fácils que té 'l partit pera evitarho, y haurá fet obra de decoro, de justicia y de conveniencia política.

Sobrantnos com ens sobran els vots, ¿per qué no emplearne alguns en deixar al Fivaller de cartró, sense acta y ab un pam de nas?

Un epissodi electoral:

A Yecla estava á punt de pendre 'l tren el candidat ministerial Sr. Botella, quan tot d' una l' arcalde de la població, sense dirli ase ni bestia, va badarli

'l cap de una garrotada. Y l' arcalde es també ministerial.

Probable es, donchs, que 'l govern li concedeixi privilegi de invenció per aquest nou sistema de des-tapar botellas.

Al Alejandro M.ª Pons, candidat en propietat de Castelltersol, els companys de causa l' han deixat de incloure en la candidatura regionalista.

¿Qué haurá passat, perque á un home tan rich, qu' en las passadas eleccions va gastarse 40 mil duros en la compra de aquell districte, 'ls companys de causa 'l rebujin y 'l olvidin?

Y á propósit del invencible Alejandro.

Un pagés de Moyá deya:

—Ja cal que 's desi 'l tenor Vinyas, fundador de la Lliga protectora del arbre fruyter. Aquí en aquest districte no hi ha cap arbre fruyter que dongui tant com l' Alecandru María Pons quan se presenta candidat.

També l' Alegret es dels que recorre 'l districte del Vendrell ab el porta-monedas á la má.

No se 'n sab avenir de que un republicá com el Sr. Iglesias, sense gastar un quarto, amenassi desbancarho, per obra del entusiasme y 'l desinterés dels republicans de aquell districte.

El Sr. Alegret ne té molts, pero si 'n dona tants, al últim els acabará. Y 's quedará sense acta; pero aixó sí: pobret y alegret.

El govern está esparverat. Las eleccions li pintan mal, sobre tot á Madrid, ahont las donava per guanyadas.

Aquesta vegada, com l' anterior, els republicans s' encarregarán de reventar els pneumátichs del automóvil.

El Sr. Travé, candidat monárquich per Granollers, fa en alguns pobles rurals de aquell districte, el timo desacreditat de las carreteras.

Ab una brigada de operaris que clavan banderolas, intenta ferlos creure que si 'l votan tindrán carretera, y 's quedarán sense ella si deixan de votarho.

Avuy aquest sistema está completament desacreditat. Tothom sab que de carretera bona sols n' hi ha una: la que 'ns dugui de dret á la República.

Y aquesta será la mare de totes las altres, com ho ha sigut en tots els pobles que viuen felissos, al amparo del régimen republicá.

Hi ha qui condemna que s' impedeixi als manos de la titulada Unió radical revolucionaria, el dret que tenen de treballar descaradament en profit dels monárquichs perturbant á la Unió republicana.

Nosaltres som dels que també ho condemnem.

Perque, partidaris de tots els drets, ho som principalment dels que tenen els traidors y 'ls despitats de posarse en ridícul.

A un de la titulada Unió radical revolucionaria, castellá per més senyas, li preguntavan:

—¿Pero cómo justifica Vd. que siendo partidarios exclusivamente de los procedimientos revolucionarios, acudan al palenque electoral?

—Sencillamente: porque nosotros tenemos bula para promiscuar.

—Y dónde se venden esas bulas?

—Toma: en el Gobierno civil.

CORRESPONDENCIA

Caballers: Noy de Pallejá, el Faiges, Matías Costa, Alfonso Vergés y Costa y Miquel Planas: No.

Caballers: A. Llauradó Monseny, Antón Carrarach y E. Ordanyá B.: Sí.

Caballers: J. Moret de Gracia, Lluís G. Salvador, A. J. y P., Jascinto Capdevila (J. Cap.), J. B. P., F. Mirabent V., F. Tamenbir V., J. V. Bach, Samuel Grané Irurueta: Rebutts els treballs destinats als Almanachs, y tantas gracias.

Caballer: Yemma Dou: No 'ns acaba de satisfacer.—Aben Mirat: Potser vaji al Almanach.—Camilo Congost Sanz: Es bastant incorrecta.—Joan Jardí y Durán: Si ho envia desseguida potser encare hi sigui á temps.—Joseph Gili: No 'ns té aplicació.—J. Bosch y Romaguera: Gracias per la remesa.—S. Roig y Ribas: Es de classe inferior.—A. Abat: Hi hem trobat molts taps.—Amadeo Forlani: Com á parodia satírica resulta poch enginyosa.—Pau Clariana: Va bé.—Fé, Olla y Llexía: Tantas mercés.—Félix Cana: Igualment.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8

Tinta Ch. Lorilleux y C.^a

L' altar del Sufragi

—Aquí no hi ha més cera que la que crema, y l' única que crema es aquesta.